

КРИМІНАЛЬНА ПРОЦЕСУАЛЬНА ПОЛІТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ТА ЙОГО ОКРЕМИХ ДЕРЖАВ-ЧЛЕНІВ ЩОДО ВІДСТОРОНЕННЯ ВІД ПОСАДИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

УДК 343.126(477+4-672ЄС)

Постановка проблеми. Відсторонення від посади як захід забезпечення кримінального провадження перебуває на перетині кількох фундаментальних правових цінностей: ефективного кримінального переслідування, захисту прав і свобод особи та презумпції невинуватості. В умовах євроінтеграційного курсу України питання гармонізації національного кримінального процесуального законодавства з європейськими стандартами набуває особливої актуальності. Водночас чинне регулювання відсторонення від посади у главі 14 КПК України (статті 154-158) [1] містить низку системних проблем, що потребують осмислення з урахуванням як вітчизняної правової доктрини, так і досвіду держав-членів Європейського Союзу.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання правової природи та ефективності відсторонення від посади привертають увагу значного кола вітчизняних дослідників. Зокрема, І.В. Гловюк досліджувала загальні правила застосування заходів забезпечення кримінального провадження та їх системність [2, с. 87-92]. Ю.М. Дьомін аналізував місце відсторонення від посади серед інших заходів забезпечення, акцентуючи увагу на обмеженні конституційного права на працю [3, с. 234]. В.І. Фаринник детально розглянув кримінальний процесуальний аспект відсторонення, зосередившись на проблемах правозастосування [4, с. 162-171].

С.М. Ісланкін у низці праць дослідив підстави та процесуальний порядок відсторонення від посади [5, с. 355-360], місце цього інституту в системі заходів забезпечення [6, с. 746-748], а

також проаналізував міжнародний досвід його регламентації [7, с. 271-274.].

Водночас комплексне порівняльне дослідження кримінальної процесуальної політики ЄС та окремих його держав-членів у цій сфері з формулюванням конкретних пропозицій для українського законодавця залишається актуальним науковим завданням.

Метою дослідження є здійснення базового аналізу кримінальної процесуальної політики ЄС та його окремих держав-членів (Франції, Німеччини, Польщі, Нідерландів) у сфері відсторонення від посади у кримінальному провадженні, виявлення проблемних аспектів українського регулювання та формулювання пропозицій щодо його вдосконалення.

Виклад основного матеріалу. Регулювання відсторонення від посади в Україні. Відповідно до ч. 1 ст. 154 КПК України, відсторонення від посади може бути здійснено щодо особи, яка підозрюється або обвинувачується у вчиненні злочину. Згідно з ч. 2 ст. 154 КПК, цей захід здійснюється на підставі рішення слідчого судді під час досудового розслідування чи суду під час судового провадження на строк не більше двох місяців із можливістю продовження відповідно до ст. 158 КПК [1].

Стаття 155 КПК визначає, що з клопотанням про відсторонення має право звернутися прокурор або слідчий за погодженням із прокурором [1]. Стаття 157 КПК встановлює підстави для прийняття рішення: слідчий суддя або суд мають встановити, що перебування підозрюваного чи обвинуваченого на посаді може перешкоджати кримінальному провадженню, зокрема сприяти знищенню чи підробці доказів, незаконному впливу на свідків та інших учасників провадження [1].

Дослідження, зокрема С.М. Ісланкіна [6, 7] підтверджують, що інститут відсторонення від посади потребує вдосконалення з урахуванням як вітчизняної практики, так і міжнародного досвіду, оскільки чинне регулювання не повною мірою відповідає сучасним вимогам.

Аналіз чинного законодавства та наукових джерел дозволяє виокремити кілька системних проблем: по-перше, двомісячний первинний строк відсторонення (ч. 2 ст. 154 КПК) [1], який у разі

продовження строків досудового розслідування може бути недостатнім для складних справ, що породжує повторні клопотання та ризик порушення принципу пропорційності; по-друге, відсутність механізму компенсації за необґрунтоване відсторонення, на відміну від незаконного тримання під вартою, яке охоплюється загальним механізмом відшкодування шкоди за незаконні дії органів кримінального провадження (ст. 130 КПК) [1]; по-третє, позасудовий порядок відсторонення осіб, які призначаються Президентом (ч. 3 ст. 154 КПК) [1], який є проблемним з точки зору поділу влад; по-четверте, відсутність диференціації залежно від характеру посади та професії; по-п'яте, неврегульованість питання матеріального забезпечення відстороненої особи.

Стандарти ЄС у сфері досудових обмежувальних заходів. Директива (ЄС) 2016/343 від 9 березня 2016 р. про зміцнення окремих аспектів презумпції невинуватості є четвертим інструментом серії заходів відповідно до Дорожньої карти 2009 р. [8]. Як зазначають Стівен Крас і Анже Ербежнік, ця Директива значною мірою кодифікує практику Європейського суду з прав людини, встановлюючи мінімальні стандарти ЄС у сфері процесуальних гарантій [9]. Стаття 3 Директиви зобов'язує держави-члени забезпечити презумпцію невинуватості підозрюваних та обвинувачених. Стаття 4 забороняє публічним органам влади та судовим рішенням (іншим, ніж рішення про визнання вини) посилатися на особу як на винну допоки її вину не буде доведено відповідно до закону. Водночас преамбула Директиви (пункт 16) містить важливе застереження: що ця заборона не стосується попередніх рішень процесуального характеру, які ухвалюються судовими або іншими компетентними органами і ґрунтуються на підозрі чи обвинувальних доказах, наприклад, рішень про тримання під вартою за умови, що такі рішення не характеризують особу як винну [8]. Це положення має безпосереднє значення для інституту відсторонення від посади, оскільки воно, як попереднє процесуальне рішення, є допустимим, проте не може містити оцінку вини особи [8].

Рамкове рішення Ради 2009/829/ІНА від 23 жовтня 2009 р. про застосування між державами-членами ЄС принципу взаєм-

ного визнання рішень про заходи нагляду як альтернативу попередньому утриманню під вартою у ст. 8 передбачає серед заходів нагляду заборону займатися певними видами діяльності, включаючи заборону на здійснення певної професії або зайняття певної посади [10]. Тим самим заборона професійної діяльності визнається стандартним заходом нагляду на загальноєвропейському рівні.

Дорожня карта 2009 р. заклала основу для ухвалення директив: 2010/64/ЄС (право на переклад) [11], 2012/13/ЄС (право на інформацію) [12], 2013/48/ЄС (право на адвоката) [13]. Хартія основоположних прав ЄС гарантує презумпцію невинуватості (ст. 48), право на справедливий суд (ст. 47) та право на працю (ст. 15) [14], що створює конституційну рамку для оцінки пропорційності відсторонення.

Досвід окремих держав-членів ЄС. Порівняльний аналіз досвіду, зокрема Франції, Німеччини, Польщі і Нідерландів засвідчує різноманітність підходів до обмеження професійної діяльності особи під час кримінального провадження.

Кримінально-процесуальний кодекс Франції [15] регулює обмеження професійної діяльності в рамках інституту судового контролю (*contrôle judiciaire*, ст.ст. 137 - 142-4). Пункт 12 ч. 2 ст. 138 КПК Франції передбачає зобов'язання обвинувачуваної особи утримуватися від певних видів професійної діяльності за двох кумулятивних умов: по-перше, правопорушення має бути вчинено під час або у зв'язку зі здійсненням відповідної діяльності; по-друге, має існувати ризик вчинення нового правопорушення [15]. Щодо адвокатів, рішення про тимчасову заборону саме адвокатської практики приймає виключно Рада ордену (п. 12 ч. 2 ст. 138 КПК Франції); водночас слідчий суддя зберігає повноваження накладати на адвоката інші обмежувальні зобов'язання за ст. 138, якщо вони не стосуються безпосередньо заборони адвокатської діяльності. Заборона є тимчасовою і може бути скасована або змінена за ст. 140 КПК Франції [15]. Преамбула КПК Франції (стаття *préliminaire*) закріплює принцип суворого обмеження заходів примусу потребами провадження та їх пропорційності тяжкості правопорушення.

На відміну від Франції, Кримінально-процесуальний кодекс Німеччини [16] виокремлює попередню заборону на здійснення професійної діяльності (*vorläufiges Berufsverbot*) у самостійну конструкцію у § 132а, функціонально пов'язану з § 70 Кримінального кодексу Німеччини, що передбачає заборону як покарання [17]. Ключовою особливістю є акцесорність, оскільки попередня заборона допускається лише за наявності обґрунтованого прогнозу щодо призначення основної заборони у вирокі. Рішення про застосування попередньої заборони приймається виключно суддею на підставі § 132а(1) КПК Німеччини [16], тоді як § 132а(2) КПК Німеччини [16] встановлює обов'язок скасувати цей захід, якщо відпали підстави для його застосування або якщо суд у вирокі не призначив відповідної заборони. У німецькому кримінальному праві строк тимчасового відсторонення від професійної діяльності може враховуватися при призначенні остаточного покарання, що спрямовано на недопущення подвійного обмеження прав особи (§ 70(4) КК Німеччини) [17]. Федеральний конституційний суд Німеччини неодноразово наголошував на серйозності втручання попередньої заборони у конституційне право на вільний вибір і здійснення професії (ст. 12 Основного Закону Німеччини) та висував вимогу суворої перевірки на пропорційність [18, 19].

Польська модель є найближчою до української. Стаття 276 КПК Польщі [20] передбачає відсторонення обвинувачуваного від службових обов'язків або від здійснення професійної діяльності як запобіжний захід, що діє протягом усього провадження до початку виконання покарання відповідно до загального правила ст. 249 § 4 КПК Польщі [20]. Загальними підставами застосування є забезпечення належного перебігу провадження та наявність доказів, що свідчать про високу ймовірність вчинення злочину (ст. 249(1) КПК Польщі). Обов'язковою передумовою є також попередній допит обвинувачуваного (ст. 249(3) КПК Польщі) [20]. Відмінною рисою є можливість застосування заходу прокурором у підготовчому провадженні без попереднього судового санкціонування, з правом оскарження до районного суду (ст. 252(1) КПК Польщі) [20].

Водночас саме через структурну близькість польської моделі до української її недоліки, зокрема відсутність жорсткого макси-

мального строку та можливість застосування заходу прокурором без судового санкціонування, є особливо значущими як застереження для українського законодавця: запозичення цих елементів без відповідних процесуальних гарантій відтворювало б наявні системні проблеми, а не усувало їх.

Нідерландська модель принципово відрізняється від розглянутих. Обмеження професійної діяльності не виокремлене в самостійний інститут, а здійснюється в рамках системи умов зупинення попереднього тримання під вартою (*schorsing voorlopige hechtenis*). Відповідно до ст. 80 КПК Нідерландів [21], суддя має широку дискрецію у визначенні умов такого зупинення, серед яких можуть бути заборона на здійснення певних видів діяльності, обмеження контактів з певними особами. Паралельно з кримінально-процесуальними обмеженнями у Нідерландах діє розгалужена система спеціалізованих дисциплінарних трибуналів у сферах медицини, юридичної практики та фінансів. Така двоколійна система дозволяє чітко розмежувати кримінально-процесуальну мету обмеження (забезпечення провадження) від дисциплінарної (захист стандартів професії та суспільного інтересу), оскільки стандарти та функції кожного провадження є різними і вони можуть відбуватися паралельно [22].

Широке застосування принципу доцільності (*opportuniteitsbeginsel*) надає прокуратурі значну дискрецію щодо вирішення питання про кримінальне переслідування з огляду на публічний інтерес. У рамках цього принципу прокурор може застосувати інструменти позасудового врегулювання, зокрема *strafbeschikking* (позасудову санкцію) або *transactie* (угоду з підозрюваним), умови яких можуть включати обмеження на здійснення певних видів діяльності [23].

Основні тенденції кримінальної процесуальної політики Європейського Союзу та його окремих держав-членів. Проведений аналіз засвідчує чотири ключові тенденції:

1) посилення судового контролю. У всіх юрисдикціях рішення перебуває під контролем суду, навіть у Польщі існує ефективне право оскарження. В Україні є виняток для осіб, що призначаються Президентом (ч. 3 ст. 154 КПК України), який суперечить цій тенденції;

2) послідовне підвищення вимог до обґрунтованості. Найбільш деталізований стандарт сформований у французькому праві (зв'язок діяння з діяльністю + ризик нового правопорушення); німецьке право додатково вимагає прогнозу покарання. У цьому контексті ст. 157 КПК України є менш деталізованою;

3) формування спеціальних режимів для регульованих професій. Зокрема, французьке право передбачає ексклюзивну компетенцію Ради ордену адвокатів щодо заборони адвокатської практики, тоді як нідерландська модель реалізує цю ідею через паралельну систему спеціалізованих дисциплінарних трибуналів у сферах медицини, юридичної практики та фінансів, що структурно відокремлює кримінально-процесуальну мету обмеження від дисциплінарної. Обидва підходи забезпечують захист професійної автономії, якого бракує чинному КПК України;

4) зарахування строку тимчасового обмеження до покарання у Німеччині, що запобігає подвійному стягненню і також відсутнє в КПК України.

Зважаючи на викладене, вбачається за доцільне:

1) переглянути ч. 3 ст. 154 КПК, усунувши позасудовий порядок відсторонення осіб, які призначаються Президентом України, та передавши відповідні повноваження виключно слідчому судді або суду. При цьому існуючі спеціальні порядки, передбачені для окремих категорій посадових осіб (зокрема, директора НАБУ, керівництва НАЗК), слід зберегти в частині, що забезпечує судовий контроль, узгодивши їх із загальними засадами глави 14 КПК. Такий підхід відповідатиме стандартам Директиви (ЄС) 2016/343 [8] та Рамкового рішення 2009/829/ЈНА [10];

2) доповнити ст. 157 КПК кумулятивними підставами за прикладом п. 12 ч. 2 ст. 138 КПК Франції [15]: зв'язок посади з діянням та ризик нового правопорушення. На відміну від польської моделі, утриматися від надання прокурору повноважень самостійно застосовувати відсторонення від посади без попереднього судового санкціонування, зберігши виключну компетенцію слідчого судді як гарантію від довільного обмеження права особи на працю;

3) передбачити спеціальний порядок для представників регульованих професій із залученням органів професійного самоврядування;

4) за німецьким зразком передбачити можливість зарахування строку відсторонення від посади до строку покарання за ст. 55 КК України [24];

5) запровадити механізм відшкодування шкоди (зокрема упущеної вигоди), завданої необґрунтованим або незаконним відстороненням від посади. Таке регулювання відповідатиме принципу ефективного засобу правового захисту, закріпленому у ст. 47 Хартії основоположних прав ЄС [14] та ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [25]. Відправною точкою для законодавця може слугувати вже наявний механізм відшкодування шкоди за незаконні дії органів кримінального провадження, закріпленій у ст. 130 КПК України [1], який доцільно поширити на випадки необґрунтованого відсторонення;

6) зобов'язати слідчого суддю враховувати матеріальне становище особи;

7) закріпити обов'язок повноцінної повторної оцінки підстав при кожному продовженні строку відсторонення.

Висновки. Проведене дослідження засвідчує, що інститут відсторонення від посади у кримінальному провадженні в Україні потребує суттєвого вдосконалення з урахуванням стандартів ЄС та найкращих практик його держав-членів. Аналіз французької, німецької, польської та нідерландської моделей демонструє спільну тенденцію до посилення пропорційності, судового контролю та гарантій для представників регульованих професій. Основними напрямками реформування мають стати усунення позасудового порядку для осіб, що призначаються Президентом; деталізація підстав застосування заходу; диференційований підхід залежно від характеру посади та професії; механізми компенсації та зарахування строку відсторонення до покарання. Імплементція цих підходів сприятиме наближенню кримінальної процесуальної політики України до стандартів ЄС у контексті євроінтеграційних зобов'язань нашої держави.

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI (з подальшими змінами і доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 12.06.2025).
2. Гловюк І.В. Загальні правила застосування заходів забезпечення кримінального провадження: питання системності. Вісник Південного регіонального центру НАПрН України. 2017. № 12. С. 87-92. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/server/api/core/bitstreams/934ae442-7c2e-405e-ab94-f05e827b706e/content> (дата звернення: 12.06.2025).
3. Дьомін Ю.М. Відсторонення від посади як один із заходів забезпечення кримінального провадження. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 1. С. 232-237. URL: <https://elar.navs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/33440dad-4848-4dc7-a509-c287548db3dc/content> (дата звернення: 12.06.2025).
4. Фаринник В.І. Відсторонення від посади: кримінальний процесуальний аспект. Науковий вісник Національного університету державної податкової служби України (економіка, право). 2014. № 2. С. 162-171. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&S21P03=FILA=&S21STR=Nvnuudpssu_2014_2_27 (дата звернення: 12.06.2025).
5. Ісланкін С.М. Підстави та процесуальний порядок відсторонення від посади в кримінальному процесі. Аналітично-порівняльне правознавство. 2022. № 1. С. 355-360. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2022.01.64> (дата звернення: 14.06.2025).
6. Ісланкін С.М. Відсторонення від посади в системі заходів забезпечення кримінального провадження. Юридичний науковий електронний журнал. 2024. № 1. С. 746-748. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-1/180> (дата звернення: 15.06.2025).
7. Ісланкін С.М. Відсторонення від посади: міжнародний досвід регламентації. Правова позиція. 2022. № 4. С. 271-274. URL: <https://legalposition.umsf.in.ua/archive/2022/4/51.pdf> (дата звернення: 14.06.2025).
8. Directive (EU) 2016/343 of the European Parliament and of the Council of 9 March 2016 on the strengthening of certain aspects of the presumption of innocence and of the right to be present at the trial in criminal proceedings. OJ L 65, 11.3.2016. P. 1-11. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2016/343/oj/eng> (дата звернення: 14.06.2025).

9. Cras S., Erbežnik A. *The Directive on the Presumption of Innocence and the Right to Be Present at Trial*. eucrim. 2016. No. 1. P. 25-36. URL: <https://eucrim.eu/articles/directive-presumption-innocence-and-right-be-present-trial/> (дата звернення: 14.06.2025).
10. Council Framework Decision 2009/829/JHA of 23 October 2009 on the application, between Member States of the European Union, of the principle of mutual recognition to decisions on supervision measures as an alternative to provisional detention. OJ L 294, 11.11.2009. P. 20–40. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX:32009F0829> (дата звернення: 14.06.2025).
11. Directive 2010/64/EU on the right to interpretation and translation in criminal proceedings. OJ L 280, 26.10.2010. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32010L0064> (дата звернення: 14.06.2025).
12. Directive 2012/13/EU on the right to information in criminal proceedings. OJ L 142, 1.6.2012. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32012L0013> (дата звернення: 14.06.2025).
13. Directive 2013/48/EU on the right of access to a lawyer in criminal proceedings. OJ L 294, 6.11.2013. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32013L0048> (дата звернення: 14.06.2025).
14. Charter of Fundamental Rights of the European Union. OJ C 326, 26.10.2012. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:12012P/TXT> (дата звернення: 14.06.2025).
15. Code de procédure pénale (France). URL: <https://www.legifrance.gouv.fr> (дата звернення: 14.06.2025).
16. Strafprozessordnung (StPO, Germany). URL: <https://dejure.org/gesetze/StPO> (дата звернення: 14.06.2025).
17. Strafgesetzbuch (StGB, Germany). URL: <https://dejure.org/gesetze/StGB> (дата звернення: 14.06.2025).
18. BVerfG, Beschluss vom 25.09.2003, 2 BvR 1580/03. URL: https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2003/09/rk20030925_2bvr158003.html.
19. BVerfG, Beschluss vom 09.03.2022, 2 BvR 431/22. URL: https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2022/03/rk20220309_2bvr043122.html (дата звернення: 14.06.2025).
20. Kodeks postępowania karnego (Poland). URL: <https://lexlege.pl/kodeks-postepowania-karnego/> (дата звернення: 14.06.2025).

21. *Wetboek van Strafvordering (Netherlands)*. URL: <https://wetten.overheid.nl/BWBR0001903> (дата звернення: 14.06.2025).
22. *Nijboer J.F., Boiten D.V. The Netherlands Principles of Criminal Procedure and Their Application in Disciplinary Proceedings*. *Revue Internationale de Droit Pénal*. 2003. Vol. 74. № 3-4. P. 1077-1100. URL: <https://shs.cairn.info/revue-internationale-de-droit-penal-2003-3-page-1077> (дата звернення: 14.06.2025).
23. *Netherlands Public Prosecution Service. What does the Public Prosecution Service do?* URL: <https://www.prosecutionservice.nl/organisation/netherlands-public-prosecution-service/what-does-the-public-prosecution-service-do> (дата звернення: 14.06.2025).
24. *Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III (з подальшими змінами і доповненнями)*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 12.06.2025).
25. *Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод : підписана в Римі 04.11.1950, набрала чинності 03.09.1953 ; чинна редакція від 01.08.2021 (Протокол № 15) / Рада Європи*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 12.06.2025).

Микитин Ю.І. Кримінальна процесуальна політика Європейського Союзу та його окремих держав-членів щодо відсторонення від посади у кримінальному провадженні

У статті досліджено кримінальну процесуальну політику Європейського Союзу та його окремих держав-членів (Франція, Німеччина, Польща, Нідерланди) щодо відсторонення від посади у кримінальному провадженні. Проаналізовано українське регулювання цього заходу забезпечення кримінального провадження та визначено його проблемні аспекти. Досліджено базові акти ЄС у сфері досудових обмежувальних заходів. Здійснено порівняльний аналіз національних моделей регулювання заборони на здійснення професійної діяльності під час кримінального провадження. Сформульовано пропозиції щодо вдосконалення кримінальної процесуальної політики України з урахуванням стандартів ЄС та найкращих практик його держав-членів.

Ключові слова: відсторонення від посади, відсторонення від посади у кримінальному провадженні, захід забезпечення кримінального провадження, кримінальна процесуальна політика, кримінальна процесуальна політика Європейського Союзу, кримінальне процесуальне право, презумпція невинуватості, заходи нагляду, ЄС, порівняльне кримінальне процесуальне право.

Mykytyn Y.I. Criminal procedural policy of the European Union and its individual member states regarding suspension from office in criminal proceedings

This article provides a comprehensive comparative analysis of the criminal procedural policy of the European Union and its selected Member States — France,

Germany, Poland, and the Netherlands – regarding suspension from office during criminal proceedings. The study identifies five systemic deficiencies in the Ukrainian regulation of this coercive measure under Chapter 14 of the Criminal Procedure Code of Ukraine (Articles 154–158), including the extra-judicial procedure for officials appointed by the President, the absence of a compensation mechanism, and the lack of differentiation based on professional status.

The analysis of EU standards focuses on Directive (EU) 2016/343 on the presumption of innocence, Council Framework Decision 2009/829/JHA on the mutual recognition of supervision measures, and the EU Charter of Fundamental Rights. The comparative study reveals that the French model requires a cumulative test linking the alleged offence to professional activity and demonstrating the risk of reoffending. German law conditions the provisional occupational ban on a prognosis that the final sentence will include such a prohibition, with mandatory credit towards the sentence. Polish law permits prosecutorial imposition without prior judicial authorization, while Dutch law integrates professional restrictions into the general system of pre-trial detention suspension conditions.

The study formulates seven specific proposals for reforming Ukrainian criminal procedural policy, including the elimination of extra-judicial suspension procedures, the introduction of cumulative grounds modelled on French law, special procedures for regulated professions, and the crediting of suspension periods towards sentencing.

Keywords: suspension from office, suspension from office in criminal proceedings, measure to ensure criminal proceedings, criminal procedural policy, criminal procedural policy of the European Union, criminal procedural law, presumption of innocence, supervision measures, EU, comparative criminal procedural law.